Преюдициално запитване, отправено от Pesti Központi Kerületi Bíróság (Унгария) на 20 ноември 2013 г. — Martin Meat Kft./Simonfay Géza и Ulrich Salburg

(Дело C-586/13)

(2014/C 71/04)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Pesti Központi Kerületi Bíróság

Страни в главното производство

Ищец: Martin Meat Kft.

Ответник: Simonfay Géza, Ulrich Salburg

Преюдициални въпроси

1. Може ли да се говори за „предлагане на работници за наемане на работа“ по смисъла на правото на Съюза, и в частност на дефиницията, съдържаща се в Решение на Съда на Европейския съюз по съединени дела C-307/09—C-309/09 ([1]), когато изпълнителят се задължава да обработва, със свои работници, половин трупове от говеда в кланицата на възложителя, в предоставените му от същия под наем помещения, и да ги разфасова в готови за продажба опаковки месо, като се има предвид, че уговореното в полза на изпълнителя възнаграждение зависи от обработените килограми месо и подлежи на намаление, ако същото е некачествено, както и че в приемащата държава членка изпълнителят предоставя услуги само на въпросния възложител и последният проверява качеството на работата по месообработка?

2. Посоченият в Решение на Съда на Европейския съюз по съединени дела C-307/09—C-309/09 основен принцип, че в периода на прилагане на преходните разпоредби относно свободното движение на работници, съдържащи се в присъединителните договори на държавите членки, присъединили се към Европейския съюз на 1 май 2004 г., са възможни ограничения във връзка с предлагането на работници за наемане на работа, приложим ли е и по отношение на командирането на работници — в рамките на предлагането на работници за наемане на работа — които са изпратени в Австрия от дружество със седалище в държава членка, присъединила се към Европейския съюз на 1 май 2004 г., при положение че командирането не се извършва в защитен съгласно присъединителните договори сектор?

([1]) Решение на Съда (втори състав) от 10 февруари 2011 г.

Преюдициално запитване, отправено от Verwaltungsgerichtshof (Австрия) на 19 ноември 2013 г. — F.E. Familienprivatstiftung Eisenstadt

(Дело C-589/13)

(2014/C 71/05)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Verwaltungsgerichtshof

Страни в главното производство

Жалбоподател: F.E. Familienprivatstiftung Eisenstadt

Ответник: Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Wien

Преюдициален въпрос

Трябва ли член 56 ЕО (понастоящем член 63 ДФЕС) да се тълкува в смисъл, че не допуска режим на облагане на получените от австрийска частна фондация инвестиционни доходи и доходи от прехвърляне на дялови участия, който предвижда облагане на фондацията с така наречения „междинен данък“ за осигуряване на еднократното облагане на тези доходи в страната само в случай че въз основа на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане получателят на ренти от частната фондация е освободен от дължимия върху рентите данък върху инвестиционния доход?

Преюдициално запитване от 21 ноември 2013 г., отправено от Bundesfinanzhof (Германия) — „go fair“ Zeitarbeit OHG/Finanzamt Hamburg-Altona

(Дело C-594/13)

(2014/C 71/06)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesfinanzhof

Страни в главното производство

Жалбоподателя: „go fair“ Zeitarbeit OHG

Ответник: Finanzamt Hamburg-Altona

Преюдициални въпроси

1. Относно тълкуването на член 132, параграф 1, буква ж) от Директива 2006/112/ЕО ([1]) на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност:

а) Възможно ли е държавата членка, на която е предоставено право на преценка за признаването на дадена организация като благотворителна, да упражнява това право по такъв начин, че да признава лица, които предоставят услугите си на социална или осигурителна каса за нуждаещите се от чужда помощ лица, но не и сертифицирани от държавата лица, полагащи грижи, които предоставят услугите си непосредствено на нуждаещите се от грижи?

б) В случай че сертифицираните от държавата лица, полагащи грижи, следва да се признаят като благотворителна организация: признаването на предприятие, осигуряващо временна работа, което предоставя сертифицирани от държавата лица, полагащи грижи, на признати заведения за полагане на грижи (заведение ползвател), произтича ли от признаването на предоставения персонал?

2. Относно тълкуването на член 134, буква а) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност:

Абсолютно необходимо за предоставянето на грижи от заведението ползвател (получател) ли е осигуряването на сертифицирани от държавата лица, полагащи грижи — като тясно свързана със социалните грижи и социалното осигуряване сделка — когато без персонал заведението ползвател не може да функционира?

([1]) ОВ L 347, стр.1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7.

Жалба, подадена на 25 ноември 2013 г. от Duravit AG и др. срещу решението, постановено от Общия съд (четвърти състав) на 16 септември 2013 г. по дело T-364/10, Duravit AG и др./Европейска комисия

(Дело C-609/13 P)

(2014/C 71/07)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподатели: Duravit AG, Duravit SA, Duravit BeLux SPRL/BVBA (представители: д-р U. Soltész, LL.M. и C. von Köckritz, Rechtsanwälte)

Други страни в производството: Европейска комисия, Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателите

Жалбоподателите искат от Съда:

1. да отмени Решение на Общия съд (четвърти състав) от 16 септември 2013 г. по дело T-364/10, доколкото с него се отхвърля жалбата им,

2. да се отменят на основание член 263, параграф 4 ДФЕС член 1, параграф 1, член 2 и член 3 от Решение на Европейската комисия C(2010) 4185 окончателен по преписка COMP/39.092 — Санитарни инсталации за баня, доколкото засягат жалбоподателите,

3. при условията на евентуалност (спрямо второто искане), да се отмени наложената с решението глоба или значително да се намали,

4. отново при условията на евентуалност (спрямо второто и третото искане), да върне делото на Общия съд за ново разглеждане в съответствие с правната преценка на Съда,

5. във всеки случай, да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски на жалбоподателите, възникнали в производствата пред Общия съд и Съда.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват шест основания.

На първо място, Общият съд нарушил член 31 от Регламент № 1/2003, презумпцията за невиновност и правото на справедлив съдебен процес (член 47 и член 48, параграф 1 във връзка с член 52, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз („Хартата“) и член 6, параграфи 1 и 2 от ЕКПЧ), защото отказал изрично поискания пълен съдебен контрол на оспорваното решение, изходил от презумпция за правилност на фактическите и правните констатации на Комисията и не упражнил собственото си право на преценка при определяне размера на глобите.

На второ място, Общият съд нарушил член 263 ДФЕС, правото на жалбоподателите на ефективни правни средства (член 47, първа алинея от Хартата) и основния принцип на равнопоставеност, като не упражнил в достатъчна степен контрола си за законосъобразност и надхвърлил пределите му в ущърб на жалбоподателите.

На трето място, Общият съд изопачил явно и в много отношения съдържанието на преписката по делото по начин, който имал отражение върху решението по делото, в резултат на което допуснал грешки при прилагане на правото, както и нарушил установените принципи за събиране на доказателства.